

Arrest

nr. 215 966 van 29 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker (A.I.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Faisalabad in de provincie Punjab (Pakistan). U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen en werken als reisagent alvorens u problemen kreeg en Pakistan diende te verlaten. Op 24 november 2017 kreeg u in uw

reisbureau bezoek van een aantal onbekende personen. Zij bedreigden u, vertelden dat zij tot Jamat-ud-Dawa behoorden en eisten dat u hen vijf miljoen roepies zou betalen.

U werd geslagen, gefolterd en men gaf u de opdracht het bedrag binnen een week te betalen. Indien u weigerde zouden uw vrouw en kinderen worden gedood. U verbleef even in het ziekenhuis en trok daarop naar het politiekantoor, maar zij weigerden u te helpen. U bleef werken in uw reisbureau, maar op 2 december was u thuis aan het ontbijten toen uw huis beschoten werd. U kreeg nadien telefoon van een onbekende man die u opnieuw aanmaande het bedrag te betalen. U trok daarop nogmaals richting politiekantoor, maar opnieuw weigerden zij enige hulp te bieden. U raakte ongerust en omdat de overheid weinig bereid leek u te helpen, besloot u dat het beter was Pakistan te verlaten. U trok daarop de volgende dag met uw vrouw en kinderen richting Gujranwala waar u een aantal dagen zou verblijven alvorens op 17 januari 2018 met uw eigen paspoort het vliegtuig te nemen. U reisde samen met het ganse gezin vanuit Lahore via Saudi-Arabië richting Spanje waarop u met de bus en trein richting België zou trekken. Op 5 februari 2018, een dag na uw aankomst in België, diende u samen met uw vrouw K.M. (OV 8.584.347) een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Pakistan vrezden zowel u als uw vrouw opnieuw problemen te krijgen met Jamat-ud-Dawa.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten neer: uw officiële en religieuze huwelijksakte, drie getuigenverklaringen, twee krantenartikelen, een bundel medische attesten en twee enveloppes. U voegde daar ook nog kopieën aan toe van uw identiteitskaart en die van uw vrouw, de eerste pagina van uw paspoort, documenten en certificaten met betrekking tot uw reisbureau, foto's van u en uw familie, alsook een bundel bankrekeninguittreksels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Ten eerste legde u geen enkel origineel begin van bewijs neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 7 juni 2018, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas en reisweg) zo goed mogelijk te staven. U legde dan wel de kopieën neer van de identiteitskaarten van zowel u als uw vrouw, alsook een kopie van de eerste pagina van uw eigen paspoort, doch, gevraagd waar de originelen naartoe zouden zijn, verklaarde u nogal stereotiep dat deze werden afgenomen door de smokkelaar. Dat u dergelijke belangrijke identiteitsdocumenten eigenlijk zondermeer zou afgeven aan de smokkelaar en evenmin zou hebben geprobeerd om deze terug te krijgen, overtuigt niet. Hoe dan ook, u heeft het verlies van deze paspoorten of identiteitskaarten nooit aangegeven, waardoor dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is. Ook zou u gezien uw professionele verleden in een reisbureau weet moeten hebben van het belang van originele identiteitsstukken in het buitenland. Het vermoeden rijst dan ook dat u deze stukken liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 18 juli 2018, p. 3-5, 10). **Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen.

Immers verklaarde u in Pakistan aangevallen en bedreigd te zijn geweest in uw eigen reisbureau, al konden uw verklaringen hierover niet overtuigen. Zo werd u gevraagd door wie u werd aangevallen, waarop u opmerkte dat zij van Jamat-ud-Dawa waren, doch wie precies deze mensen waren wist u niet. U kon hen verder niet beter beschrijven dan dat zij een 'salwar kameez' droegen, dik en gewapend waren en een baard hadden, hetgeen eerder vaag is. Hoe dan ook, u gepolst hoe u dan te weten zou komen dat zij van Jamat-ud-Dawa zouden zijn, merkte u nogal vreemd genoeg op dat zij dat zelf hadden aangegeven. Mochten zij daadwerkelijk incognito willen blijven, een eerder weinig logische keuze. In ieder geval, u dan ook gepolst naar verdere informatie over Jamat-ud-Dawa, bleek u ook hierover amper op de hoogte te zijn. Zo werd u de kans geboden alles te vertellen over deze organisatie, maar raakte u niet verder dan enkele algemene stellingen: zo zouden zij verschillende namen hebben gehad, vragen ze lidgeld en verzamelen zij huiden van dieren. U kon enkel nog (correct) aangeven dat zij gelinkt zijn aan Fellaah-e-Insanyet, doch aan verdere informatie over hen ontbrak het u compleet. U had geen idee sinds wanneer zij opereren, sinds wanneer zij al dan niet illegaal zijn en of zij enige link hebben met Lashkar-e-Taiba. U stelde verder dat Hafeez Saeed hun leider zou zijn, doch bleek u geen enkele informatie over hem te hebben. Evenmin kon u nog andere prominente leden van deze organisatie benoemen. Dat u uw 'vijanden' dusdanig vaag zou omschrijven is eigenlijk niet serieus. Van iemand die zijn land, huis, familie en job achterlaat kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat. Waarom u overigens op uw aanvraag tot een medisch onderzoek bij Constas asbl zou spreken door verwondingen aangebracht door de "Taliban" is niet duidelijk en is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.

Hoe dan ook, u verder gevraagd waarom zij net u zouden viseren, moest u het antwoord schuldig blijven, maar merkte u op dat zij vijf miljoen roepies vroegen. U dan ook gevraagd of u dat bedrag dan zou kunnen betalen, moest u aangeven dat dat niet het geval is. Waarom zij dan net u zouden viseren en vijf miljoen roepies vragen is niet duidelijk. Dat u eigenlijk ook geen idee had hoe u dat bedrag aan hen moest overhandigen, nochtans essentieel, is eigenlijk niet ernstig. Wat er ook van zij, u verklaarde daarna richting politiekantoor te zijn gestapt, doch had geen idee wie de 'officer in charge' was die uw zaak zou behandelen. Verder meende u dat een week later uw huis zou worden beschoten en daargelaten u niet wist hoeveel keer uw huis werd geraakt, leek u eigenlijk ook geen idee te hebben wie hiervoor verantwoordelijk was. Zo merkte u dan wel op nadien een dreigtelefoon te hebben gekregen, al leek u zich niet meer te herinneren wanneer exact, noch had u enig idee wie u belde. Hoe deze persoon aan uw telefoonnummer zou zijn geraakt, wist u evenmin. Dat zij overigens opnieuw om geld zouden vragen, doch u opnieuw niet kon aangeven hoe u hen dit bedrag moest bezorgen is hoogst opmerkelijk. Daarnaast verklaarde u opnieuw richting politie te zijn gestapt, doch leek u zich opnieuw niet te herinneren wie zich over u ontfermde. In ieder geval, dat u richting politie en/of ziekenhuis zou zijn gestapt, wist u hoe dan ook niet te staven, waardoor dit niets meer dan een blote bewering blijft. Dat u overigens zondermeer zou kunnen aangeven dat deze incidenten plaatsvonden op 24 november 2017 en 2 december 2017, doch dan weer niet meer leek te herinneren op welke dagen van de week dat zou geweest zijn, is bevreemdend. Dergelijke vage verklaringen over dusdanig ingrijpende gebeurtenissen overtuigen niet.

Verder bleek uw relaas niet alleen uiterst vaag, maar ook bijzonder weinig aannemelijk. Zo verklaarde u na de eerste aanval eigenlijk gewoon nog dagelijks naar uw werk te zijn getrokken, hetgeen toch een bijzonder groot risico bleek te zijn. U dan ook gevraagd of uw kantoor heden nog open zou zijn, merkte u op dat het ondertussen gesloten was, doch leek u geen idee te hebben sinds wanneer. Wat meer is, u dan ook gevraagd of uw kantoor na uw vertrek dan nog open zou zijn geweest, bleek u ook hierover niet op de hoogte, noch leek u hier bij te hebben stilgestaan. Immers verklaarde u na het schietincident uw telefoon te hebben uitgeschakeld en niemand meer te hebben gecontacteerd, hetgeen allerminst logisch lijkt. U er dan ook op gewezen dat u wel uw collega's in gevaar bracht door hen niet te waarschuwen, merkte u nogal weinig afdoend op "hierover niet te hebben nagedacht". Evenmin had u geen idee of er na uw vertrek nog incidenten waren geweest, noch of zij nog naar u op zoek zouden zijn geweest. Dat u hier niet meer naar zou hebben geïnformeerd, is eigenlijk niet ernstig. Dergelijke desinteresse ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook in grote mate. Te meer u eigenlijk ook nooit elders hulp zou hebben gezocht, behalve bij de lokale politie, doch meteen besloot het land te verlaten, kan geen geloof worden gehecht aan uw beweringen (CGVS, p. 13-20).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerd vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land

van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De **documenten** die u neerlegde ter staving van uw problemen vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat betreft de getuigenverklaring dient nog te worden opgemerkt dat deze een uiterst gesolliciteerd karakter met zich meedragen. Immers gaf u zelf aan deze pas zeer recent en op uw vraag werden aangemaakt, waardoor het er sterk op lijkt dat deze enkel en alleen ten behoeve van uw verzoek om internationale bescherming werden opgesteld. Dat u bovendien niet eens de volledige namen zou kunnen vermelden van deze getuigen, noch leek te weten hoe uw schoonvader dit zou hebben geregeld, ondermijnt verder de authenticiteit van deze stukken. Met betrekking tot de krantenartikelen dient te worden vermeld dat een krantenartikel in een originele krant slechts een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs vormt van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielaanvraag te herstellen. Bovendien wordt de bewijswaarde hiervan verder ondermijnd daar u niet eens leek te weten of de door u neergelegde artikelen uit één en dezelfde krant kwamen, u geen idee had uit welke krant(en) deze stukken kwamen, noch wist u wanneer deze werden gepubliceerd. Tot slot dient evenzeer te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten uit Pakistan, wegens de hoge graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Het louter neerleggen van dergelijke stukken volstaat aldus geenszins om uw geloofwaardigheid te herstellen. Uw huwelijksakte bewijst enkel dat u gehuwd bent, de documenten omtrent uw reisbureau staven louter dat u als reisagent werkte, terwijl uw bankuittreksels, foto's en medische uw herkomst zouden staven, doch niets meer. De enveloppes ten slotte bewijzen dat u post krijgt uit Pakistan (CGVS, p. 11-12).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer.

Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve dient nog te worden toegevoegd dat ook in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw vrouw K.M. (OV 8.584.347) een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar zij zich eveneens baseerde op bovenstaande ongelooftwaardige motieven.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (K.M.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische te zijn, afkomstig uit Kamoke, district Gujranwala in de provincie Punjab (Pakistan). U zou daar ook het grootste deel van uw leven blijven wonen, maar verhuisde sinds uw huwelijk met A. I. (OV 8.584.343) richting Faisalabad, van waar u uiteindelijk Pakistan zou verlaten. Op 24 november 2017 werd uw man in zijn kantoor aangevallen door leden van Jamat-ud-Dawa en eisten zij vijf miljoen roepies van hem. U zou daarop hulp hebben gezocht bij de politie, maar zij weigerden jullie te helpen. Op 2 december 2017 werd uw woning beschoten en kreeg uw man een dreigetelefoon. Opnieuw eisten zij geld en dreigden zij ermee u en uw kinderen van het leven te beroven. Omdat de politie uw man nog steeds niet wenste te helpen, besloten jullie dat het beter was om met uw gezin naar het buitenland te trekken. U verbleef nog even bij uw familie in Gujranwala, Lahore en Rawalpindi alvorens op 17 januari 2018 Pakistan met uw eigen paspoort het vliegtuig richting Spanje te nemen. Op 5 februari 2018 diende u samen met uw man A.I. (OV 8.584.343) een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Pakistan vrezden zowel u als uw man opnieuw problemen te krijgen met Jamat-ud-Dawa.

Ter staving van uw verzoek legde uw man volgende originele documenten neer: uw officiële en religieuze huwelijksakte, drie getuigenverklaringen, twee krantenartikelen, een bundel medische attesten en twee enveloppes. Hij voegde daar ook nog kopieën aan toe van uw identiteitskaart en die van zichzelf, de eerste pagina van zijn paspoort, documenten en certificaten met betrekking tot zijn reisbureau, foto's van u en uw familie, alsook een bundel bankrekeninguittreksels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven zoals uiteengezet door uw echtgenoot, A.I. (OV 8.584.343), evenals op de door hem neergelegde documenten. Daar in hoofde van uw echtgenoot echter een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan het CGVS niet anders dan ook in uw dossier tot dezelfde conclusie te komen. U haalde immers zelf geen eigen asielmotieven aan (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18 juli 2018, p. 2-3). De beslissing van uw man, luidt dan ook als volgt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Ten eerste legde u geen enkel origineel begin van bewijs neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 7 juni 2018, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas en reisweg) zo goed mogelijk te staven. U legde dan wel de kopieën neer van de identiteitskaarten van zowel u als uw vrouw, alsook een kopie van de eerste pagina van uw eigen paspoort, doch, gevraagd waar de originelen naartoe zouden zijn, verklaarde u nogal stereotiep dat deze werden afgenomen door de smokkelaar. Dat u dergelijke belangrijke identiteitsdocumenten eigenlijk zondermeer zou afgeven aan de smokkelaar en evenmin zou hebben geprobeerd om deze terug te krijgen, overtuigt niet. Hoe dan ook, u heeft het verlies van deze paspoorten of identiteitskaarten nooit aangegeven, waardoor dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is. Ook zou u gezien uw professionele verleden in een reisbureau weet moeten hebben van het belang van originele identiteitsstukken in het buitenland. Het vermoeden rijst dan ook dat u deze stukken liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 18 juli 2018, p. 3-5, 10). **Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Immers verklaarde u in Pakistan aangevallen en bedreigd te zijn geweest in uw eigen reisbureau, al konden uw verklaringen hierover niet overtuigen. Zo werd u gevraagd door wie u werd aangevallen, waarop u opmerkte dat zij van Jamat-ud-Dawa waren, doch wie precies deze mensen waren wist u niet. U kon hen verder niet beter beschrijven dan dat zij een 'salwar kameez' droegen, dik en gewapend waren en een baard hadden, hetgeen eerder vaag is. Hoe dan ook, u gepolst hoe u dan te weten zou komen dat zij van Jamat-ud-Dawa zouden zijn, merkte u nogal vreemd genoeg op dat zij dat zelf hadden aangegeven. Mochten zij daadwerkelijk incognito willen blijven, een eerder weinig logische keuze. In ieder geval, u dan ook gepolst naar

verdere informatie over Jamat-ud-Dawa, bleek u ook hierover amper op de hoogte te zijn. Zo werd u de kans geboden alles te vertellen over deze organisatie, maar raakte u niet verder dan enkele algemene stellingen: zo zouden zij verschillende namen hebben gehad, vragen ze lidgeld en verzamelen zij huiden van dieren. U kon enkel nog (correct) aangeven dat zij gelinkt zijn aan Fellah-e-Insanyet, doch aan verdere informatie over hen ontbrak het u compleet. U had geen idee sinds wanneer zij opereren, sinds wanneer zij al dan niet illegaal zijn en of zij enige link hebben met Lashkar-e-Taiba. U stelde verder dat Hafeez Saeed hun leider zou zijn, doch bleek u geen enkele informatie over hem te hebben. Evenmin kon u nog andere prominente leden van deze organisatie benoemen. Dat u uw 'vijanden' dusdanig vaag zou omschrijven is eigenlijk niet serieus. Van iemand die zijn land, huis, familie en job achterlaat kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat. Waarom u overigens op uw aanvraag tot een medisch onderzoek bij Constats asbl zou spreken door verwondingen aangebracht door de "Taliban" is niet duidelijk en is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.

Hoe dan ook, u verder gevraagd waarom zij net u zouden viseren, moest u het antwoord schuldig blijven, maar merkte u op dat zij vijf miljoen roepies vroegen. U dan ook gevraagd of u dat bedrag dan zou kunnen betalen, moest u aangeven dat dat niet het geval is. Waarom zij dan net u zouden viseren en vijf miljoen roepies vragen is niet duidelijk. Dat u eigenlijk ook geen idee had hoe u dat bedrag aan hen moest overhandigen, nochtans essentieel, is eigenlijk niet ernstig. Wat er ook van zij, u verklaarde daarna richting politiekantoor te zijn gestapt, doch had geen idee wie de 'officer in charge' was die uw zaak zou behandelen. Verder meende u dat een week later uw huis zou worden beschoten en daargelaten u niet wist hoeveel keer uw huis werd geraakt, leek u eigenlijk ook geen idee te hebben wie hiervoor verantwoordelijk was. Zo merkte u dan wel op nadien een dreigtelefoon te hebben gekregen, al leek u zich niet meer te herinneren wanneer exact, noch had u enig idee wie u belde. Hoe deze persoon aan uw telefoonnummer zou zijn geraakt, wist u evenmin. Dat zij overigens opnieuw om geld zouden vragen, doch u opnieuw niet kon aangeven hoe u hen dit bedrag moest bezorgen is hoogst opmerkelijk. Daarnaast verklaarde u opnieuw richting politie te zijn gestapt, doch leek u zich opnieuw niet te herinneren wie zich over u ontfermde. In ieder geval, dat u richting politie en/of ziekenhuis zou zijn gestapt, wist u hoe dan ook niet te staven, waardoor dit niets meer dan een blote bewering blijft. Dat u overigens zondermeer zou kunnen aangeven dat deze incidenten plaatsvonden op 24 november 2017 en 2 december 2017, doch dan weer niet meer leek te herinneren op welke dagen van de week dat zou geweest zijn, is bevreemdend. Dergelijke vage verklaringen over dusdanig ingrijpende gebeurtenissen overtuigen niet.

Verder bleek uw relaas niet alleen uiterst vaag, maar ook bijzonder weinig aannemelijk. Zo verklaarde u na de eerste aanval eigenlijk gewoon nog dagelijks naar uw werk te zijn getrokken, hetgeen toch een bijzonder groot risico bleek te zijn. U dan ook gevraagd of uw kantoor heden nog open zou zijn, merkte u op dat het ondertussen gesloten was, doch leek u geen idee te hebben sinds wanneer. Wat meer is, u dan ook gevraagd of uw kantoor na uw vertrek dan nog open zou zijn geweest, bleek u ook hierover niet op de hoogte, noch leek u hier bij te hebben stilgestaan. Immers verklaarde u na het schietincident uw telefoon te hebben uitgeschakeld en niemand meer te hebben gecontacteerd, hetgeen allerminst logisch lijkt. U er dan ook op gewezen dat u wel uw collega's in gevaar bracht door hen niet te waarschuwen, merkte u nogal weinig afdoend op "hierover niet te hebben nagedacht". Evenmin had u geen idee of er na uw vertrek nog incidenten waren geweest, noch of zij nog naar u op zoek zouden zijn geweest. Dat u hier niet meer naar zou hebben geïnformeerd, is eigenlijk niet ernstig. Dergelijke desinteresse ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook in grote mate. Te meer u eigenlijk ook nooit elders hulp zou hebben gezocht, behalve bij de lokale politie, doch meteen besloot het land te verlaten, kan geen geloof worden gehecht aan uw beweringen (CGVS, p. 13-20).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De **documenten** die u neerlegde ter staving van uw problemen vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat betreft de getuigenverklaring dient nog te worden opgemerkt dat deze een uiterst gesolliciteerd karakter met zich meedragen. Immers gaf u zelf aan deze pas zeer recent en op uw vraag werden aangemaakt, waardoor

het er sterk op lijkt dat deze enkel en alleen ten behoeve van uw verzoek om internationale bescherming werden opgesteld.

Dat u bovendien niet eens de volledige namen zou kunnen vermelden van deze getuigen, noch leek te weten hoe uw schoonvader dit zou hebben geregeld, ondermijnt verder de authenticiteit van deze stukken. Met betrekking tot de krantenartikelen dient te worden vermeld dat een krantenartikel in een originele krant slechts een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs vormt van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Bovendien wordt de bewijswaarde hiervan verder ondermijnd daar u niet eens leek te weten of de door u neergelegde artikelen uit één en dezelfde krant kwamen, u geen idee had uit welke krant(en) deze stukken kwamen, noch wist u wanneer deze werden gepubliceerd. Tot slot dient evenzeer te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten uit Pakistan, wegens de hoge graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Het louter neerleggen van dergelijke stukken volstaat aldus geenszins om uw geloofwaardigheid te herstellen. Uw huwelijksakte bewijst enkel dat u gehuwd bent, de documenten omtrent uw reisbureau staven louter dat u als reisagent werkte, terwijl uw bankuittreksels, foto's en medische uw herkomst zouden staven, doch niets meer. De enveloppes ten slotte bewijzen dat u post krijgt uit Pakistan (CGVS, p. 11-12).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal

burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld.

UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve dient nog te worden toegevoegd dat ook in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw vrouw K.M. (OV 8.584.347) een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar zij zich eveneens baseerde op bovenstaande ongeloofwaardige motieven. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken

Ter terechtzitting wordt een aanvullende nota neergelegd met een psychologisch attest.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 16 november 2018 een schending aan van "artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen", "artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004", "artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie)", "schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, Gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur", "de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen", "de rechten van de verdediging", "schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011".

Verzoekers geven een korte theoretische uiteenzetting aangaande deze middelen.

Verzoekers stellen dat zij doorheen de procedure consistente en coherente verklaringen hebben afgelegd en dat uit verzoekers verklaringen en de documenten die zij hebben voorgelegd blijkt dat ze hebben voldaan aan de plicht tot medewerking.

Waar verweerder stelde dat eerste verzoeker geen enkel origineel begin van bewijs van zijn identiteit neerlegde, benadrukken verzoekers dat eerste verzoeker wel kopieën neerlegde van zijn identiteitskaart alsook die van zijn vrouw, alsook een kopie van de "eerste pagina" van eerste verzoeker. Gevraagd waar de originelen naartoe zouden zijn, verklaarde eerste verzoeker dat deze werden afgenomen door de smokkelaar.

Verzoekers menen dat verweerder verzoekers het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ten onrechte kwalijk neemt. Verzoekers verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie: "Uit het arrest van 22 november 2012 in de zaak M.M. tegen Ierland heeft het Hof van Justitie overwogen dat de op de

lidstaat rustende samenwerkingsplicht concreet inhoudt dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in de eerste fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Terecht heeft het Hof daarbij in aanmerking genomen dat een lidstaat mogelijk gemakkelijker toegang tot bepaalde documenten heeft dan asielzoekers. Uit dit arrest kan worden opgemaakt dat de lidstaat in het algemeen gehouden is om actief informatie te verzamelen over landen waar de asielzoekers vandaan komen en de door de asielzoeker ingebrachte documenten te laten onderzoeken of de inhoud ervan te laten verifiëren, zeker als dat op betrekkelijk eenvoudige wijze kan worden gedaan. Dat die onderzoeksplicht zelfs kan gelden ten aanzien van kopieën van documenten en informatie uit e-mails, volgt uit het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012.”

Waar verweerder aanvoert dat verzoekers het CGVS geen duidelijk zicht zouden geven wie ze zijn en waar ze vandaan komen, merken verzoekers op dat dit niet verder gemotiveerd wordt behalve de standaardformulering dat verzoekers geen duidelijk zicht bieden. Zo de verwerende partij verzoekers' identiteit in vraag stelt en de plaats waar ze vandaan komen dan dient zij dit volgens verzoekers te doen op grond van afdoende motieven.

Ten tweede stellen verzoekers vast dat verweerder meent dat de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Eerste verzoeker herneemt te hebben verklaard in Pakistan aangevallen te zijn en bedreigd te zijn geweest in zijn eigen reisbureau. Hij benadrukt een beschrijving van de persoon die hem aanviel te hebben gegeven. Eerste verzoeker verwijst naar zijn verklaringen. In het licht van eerste verzoekers profiel en het feit dat hij nooit eerder in aanraking was gekomen met zijn belagers en de tijdspanne is het volgens verzoekers niet zo vreemd dat eerste verzoeker de volgende informatie aanreikt: “zo zouden zij verschillende namen hebben gehad, ze vragen lidgeld en verzamelen zij huiden van dieren. Het CGVS geeft daarbij nog aan dat verzoeker correct weet dat zij gelinkt zijn aan Fella- e-Insanyet. Het feit dat verdere informatie over deze organisatie verzoeker ontbreekt, is geen doorslaggevend element om tot zijn ongeloofwaardigheid te besluiten. Hoe verzoeker, gelet op zijn profiel en zijn werkzaamheden, meer informatie zou hebben over zijn vijanden, is voor verzoeker een raadsel.” Verzoekers menen dat uit deze informatie blijkt dat eerste verzoeker wel degelijk op de hoogte is van zijn belagers en dat hij hen geenszins vaag omschrijft.

Verzoekers beklemtonen voorts dat niet is uitgesloten dat men eerste verzoeker heeft geïdendeerd omdat hij een bepaald profiel heeft, nu eerste verzoeker verklaarde dat hij werkzaam was als reisagent. Verzoekers verwijzen naar eerste verzoekers verklaringen, waaruit naar voren komt dat hij de nodige maatregelen heeft ondernomen om zichzelf te beschermen. Verzoekers betogen verder dat het feit dat eerste verzoeker de incidenten weet te herinneren, met name op 24 november 2017 en 2 december 2017, geenszins impliceert dat hij ook dient te weten welke dagen van de week dat zou zijn geweest.

Eerste verzoeker stelt dat verweerder de werking van een reisbureau in de Pakistaanse context onderschat, zeker wanneer het gaat over pelgrimsreizen. Hij stelt dat de verantwoordelijkheid zeer groot was om klanten tevreden te houden, daar dit vaak op zichzelf een risico kan betekenen voor zijn reisbureau en veiligheid. Het verwijt dat eerste verzoeker zijn collega's in gevaar zou hebben gebracht, is volgens verzoekers een argument dat na de feiten kan worden opgeworpen maar geen rekening houdt met de vrees die eerste verzoeker heeft gekoesterd.

In Pakistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie, niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, stellen verzoekers dat verweerder zelf aanhaalt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld, dat verweerder aangeeft dat er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers en dat verweerder stelt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Verzoekers stellen dat de interpretatie door verweerder van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is en dat verweerder de humanitaire gevolgen verwaarloost die al die vormen van geweld met zich meebrengen.

In hoofddorde vragen verzoekers “de bestreden beslissing te hervormen en hen:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo Uw Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling, hen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen; In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo Uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over de beschermingsstatuten”.

3.2. Over de gegrondheid van het beroep

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3.1. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Pakistan omwille van hun vrees voor problemen met Jamat-ud-Dawa.

3.3.2. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers geen enkel origineel begin van bewijs ter staving van hun identiteit neerleggen terwijl verzoeker A.I. gezien zijn professionele verleden in een reisbureau het belang kent van originele identiteitsstukken in het buitenland. De Raad benadrukt dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partijen om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partijen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partijen waarheidsgetrouw en oprecht zijn.

3.3.3. Waar verzoekers er onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *“M.M. tegen Ierland” C-277/11*, stellen dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekers gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) geen synoniem van *“gedeelte bewijslast”* is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om

internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten.

3.3.4. Verzoekers leggen kopieën van hun identiteitskaarten neer, alsook een kopie van de eerste pagina van het paspoort van verzoeker A.I.. Wanneer gevraagd werd naar de originelen verklaarde verzoeker stereotiep dat deze bij de smokkelaar zijn (notities van het persoonlijk onderhoud van A.I. van 25 september 2018 (hierna: notities A.I.), p. 3). Verzoekers uitleg, *“Omdat er afgesproken werd dat hij voor onze visums ging zorgen, daarom had hij de paspoorten bij zich”* (notities A.I., p. 3), kan niet verklaren waarom verzoekers originele paspoorten nog in het bezit van de smokkelaar zijn, nu verzoekers hun paspoorten dienden te gebruiken om het vliegtuig te nemen en de EU binnen te komen. Hoe dan ook stelde verzoeker A.I. dat hij het verlies van de paspoorten niet heeft aangegeven (notities A.I., p. 5), zodat hij slechts bij blote beweringen blijft. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekers niet vervolgd worden door hun overheid zodat niets hen verhinderen kan om alsnog identiteitsdocumenten neer te leggen.

Verzoekers hun manifeste onwil tot medewerking maken het niet onredelijk aan te nemen dat zij hun reisdocumenten (eventueel visum) achterhouden en aldus ook het werkelijke ogenblik van vertrek uit hun land en de wijze waarop dit gebeurde.

3.3.5. Verder weten de verklaringen van verzoeker A.I. over zijn belagers en hun organisatie niet te overtuigen. Zo kon eerste verzoeker hen slechts vaag beschrijven en stellen dat zij van Jamat-ud-Dawa waren (notities A.I., p. 14-15). Ook over de organisatie kwam eerste verzoeker niet verder dan enkele algemene verklaringen als *“Ze vragen op bepaalde plaatsen lidgeld. Op andere plaatsen verzamelen ze huiden van dieren die geslacht werden, in naam van goede doelen. Ze hebben verschillende namen.”* (notities A.I., p. 19). Verzoeker A.I. kon aangeven dat zij gelinkt zijn aan Fella-e-Insayet, maar wist hier verder niets over (notities A.I., p. 19, p. 20). Eerste verzoeker wist eveneens te stellen dat Hafez Saeed de organisatie leidt, doch niets meer (notities A.I., p. 19, p. 20). Eerste verzoeker weet verder niet sinds wanneer Jamat-ud-Dawa bestaat, noch wat het verband is met Lashkar-e-Taiba en kent geen andere prominente leden (notities A.I., p. 20). Eerste verzoekers onbekendheid met zijn belagers en de organisatie die hem bedreigde, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Immers, van iemand die zijn land, huis, familie en job achterlaat kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat minstens zich grondig inlicht over de werkelijke noodzaak voor een vlucht. Overigens kan worden vastgesteld dat eerste verzoeker op zijn aanvraag tot een medisch onderzoek bij Constats asbl het heeft over verwondingen aangebracht door de *“Taliban”*. Dit wijst op een manifest gebrek aan oprechtheid. Er zijn immers geen redenen die verzoeker kunnen verhinderen om zijn belagers eenduidig aan te geven.

3.3.6. Voorts kan niet worden ingezien - noch licht eerste verzoeker aannemelijk toe - waarom men net hem viseerde en vijf miljoen roepies vroeg, te meer eerste verzoeker stelde dat hij zoveel geld niet bezat (notities A.I., p. 13). Bovendien wist eerste verzoeker niet hoe hij het geld dan zou moeten overhandigen (*“Ze hadden dat allemaal niet gezegd, ze kwamen naar mij en vroegen simpel, betaal ons 5 miljoen. Ik vroeg waarom. Direct begonnen ze mij te slaan. En dan zeiden ze, je hebt geen idee hoe machtig onze Jamaat is. Het is beter voor jou dat je ons het geld geeft.”*, notities A.I., p. 13).

3.3.7. Verzoekers beklemtonen in het verzoekschrift dat niet is uitgesloten dat men eerste verzoeker heeft geïnterviewd omdat hij een bepaald profiel heeft, nu eerste verzoeker verklaarde dat hij werkzaam was als reisagent. De Raad kan echter niet inzien, noch lichten verzoekers toe, waarom hij dan als reisagent geïnterviewd zou worden.

3.3.8. Verder wist eerste verzoeker niet wie de *“officer in charge”* was die zijn zaak zou behandelen (notities A.I., p. 14), heeft hij geen documenten van zijn bezoeken aan respectievelijk de politie en het ziekenhuis (notities A.I., p. 14) en weet hij niet hoeveel schoten er op zijn huis gelost werden (notities A.I., p. 15). Eerste verzoeker stelde na de beschieting van zijn huis een dreigtelefoon te hebben gekregen, maar herinnerde zich niet meer wanneer exact, wist niet wie hem belde, noch hoe deze persoon aan zijn telefoonnummer zou zijn geraakt (notities A.I., p. 16). Eerste verzoeker gaf aan dat hem opnieuw geld werd gevraagd, maar kon andermaal niet aangeven hoe hij dit bedrag moest bezorgen (notities A.I., p. 16, p. 17). Eerste verzoeker verklaarde dat hij zich hierop opnieuw naar de politie begaf, maar dat hem hulp werd geweigerd (notities A.I., p. 16-17). Nog daargelaten dat dergelijke bedreigingen en gang van zaken amateuristische voorkomen, heeft een organisatie er geen belang bij

dat zijn geldbronnen worden uitgeput, noch dat eerste verzoeker niet zou moeten weten aan wie en hoe hij deze aanzienlijke som zou moeten overhandigen.

Ook kan niet worden aangenomen dat eerste verzoeker zich niet concreet zou informeren over de aard van de bedreiging en beschieting. Uit dergelijke verklaringen kan bezwaarlijk de waarachtigheid van het asielaanvraag worden afgeleid.

3.3.9. Bovendien kan niet worden ingezien dat eerste verzoeker na de eerste aanval - waarbij hij geslagen, gefolterd en bedreigd werd in zijn eigen kantoor - nog dagelijks naar zijn werk ging (notities A.I., p. 15). Evenmin kan worden ingezien dat eerste verzoeker, hoewel hij stelde dat zijn kantoor op heden gesloten is, niet weet sinds wanneer zijn kantoor gesloten is (notities A.I., p. 18). Hij verklaarde na het schietincident zijn telefoon te hebben uitgeschakeld en niemand meer te hebben gecontacteerd (notities A.I., p. 18). Nochtans is redelijk te verwachten dat eerste verzoeker zijn collega's zou inlichten van het feit dat zijn huis beschoten werd, nu ook zij een groot risico liepen. Eerste verzoekers uitleg, "*Weet het niet, heb er niet meer over nagedacht, want in de eerste plaats wou ik me bezighouden met vrouw en kinderen.*" (notities A.I., p. 18), kan niet verklaren waarom hij zijn collega's in gevaar zou brengen door hen niet te waarschuwen. Bovendien stelde eerste verzoeker niet te weten of er zich na zijn vertrek nog incidenten hadden voorgedaan, noch of zij nog naar verzoeker op zoek zouden zijn geweest (notities A.I., p. 19). De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op verzoekers leven is, mag minstens worden verwacht dat verzoeker zich hieromtrent zou trachten te informeren, *quod non*.

3.3.10. Waar eerste verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de verantwoordelijkheid zeer groot was om klanten tevreden te houden, kan dit niet verklaren waar verzoeker A.I. na te zijn geslagen en bedreigd gewoon zou gaan werken en al zeker niet nu eerste verzoeker na de tweede bedreiging het land ontvluchtte en zijn kantoor zonder meer achterliet. Het verwijt dat eerste verzoeker zijn collega's in gevaar zou hebben gebracht, is volgens verzoekers een argument dat na de feiten kan worden opgeworpen maar geen rekening houdt met de vrees die verzoeker A.I. heeft gekoesterd. Dit neemt echter niet weg dat eerste verzoeker tot op heden geen inlichtingen heeft trachten te verkrijgen aangaande de evolutie van zijn problemen en de situatie van zijn medewerkers, wat de waarachtigheid van de asielmotieven ondermijnt.

3.3.11. Gelet op voorgaande maakt verzoeker A.I. zijn voorgehouden problemen met Jamat-ud-Dawa geenszins aannemelijk. Uit de verklaringen van zijn echtgenote, verzoekster K.M., blijkt dat zij zich beroept op dezelfde motieven als verzoeker A.I. en zelf geen asielmotieven aanbrengt ("*Zijn de redenen waarom u Pakistan hebt verlaten dezelfde als uw man*", "Ja.", "*Zijn er nog zaken die u wenst te vertellen, waarom u niet terug kunt naar Pakistan? Afgezien van de problemen van uw man? Iets dat u zelf naar voor wilt brengen?*", "Nee. Geen anderen.", notities van het persoonlijk onderhoud van K.M. van 18 oktober 2018 (hierna: notities K.M.), p. 2-3). De Raad hecht dan ook geen geloof aan beide verzoekers vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Pakistan.

3.3.12. De door eerste verzoeker voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers' asielaanvraag niet herstellen. De bewijswaarde van een document moet afgetoetst worden aan de verklaringen van verzoekers. De getuigenverklaring hebben geen officieel, noch objectief karakter zodat de bewijswaarde ervan relatief is. Bovendien verklaarde eerste verzoeker dat deze pas "*enkele dagen geleden*" werden opgesteld (notities A.I., p. 11), wat erop wijst dat ze werden opgemaakt voor onderhavige procedure en dus kan verwacht worden dat eerste verzoeker de herkomst ervan nauwkeurig kan toelichten. Dit is niet het geval. Eerste verzoeker kende niet eens de volledige namen van de getuigen en wist evenmin hoe zijn schoonvader dit zou hebben geregeld (notities A.I., p. 11), zodat de Raad dan ook geen wat de bewijswaarde aan deze getuigenissen kan hechten.

3.3.13. Ter terechtzitting wordt een aanvullende nota neergelegd met een psychologisch attest. Dit attest geeft een verslag van verzoeksters K.M. integratie en voorts wordt op basis van verzoeksters K.M. verklaringen over Pakistan gesteld dat ze PTSS heeft. Echter de Raad hecht geen geloof aan het vluchteloos noch aan hun nood aan internationale bescherming. Het attest steunt zich dan ook op ongegronde beweringen. Uit dit attest kan evenmin blijken dat verzoekster K.M. niet in staat zou geweest zijn te antwoorden op de vragen tijdens het CGVS-verhoor. Immers het attest stelt ook dat verzoekster K.M. steeds een goede leerling is geweest en ook thans, op de Nederlandse les, hoge punten behaalt.

3.3.14. Met betrekking tot de krantenartikelen dient opgemerkt dat een krantenartikel in een originele krant slechts een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs vormt van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document.

Bovendien wordt de bewijswaarde ervan verder ondermijnd nu eerste verzoeker niet eens leek te weten of de door hem neergelegde artikelen uit één en dezelfde krant kwamen, hij geen idee had uit welke krant(en) deze stukken kwamen, noch wist wanneer deze werden gepubliceerd (notities A.I., p. 11-12). Eerste verzoeker geeft dan ook blijk van nalatigheid zich naar behoren te informeren over de stukken die hij neerlegt. Daarenboven is het een feit van algemene bekendheid dat krantenartikelen of -berichten op aanvraag kunnen worden gepubliceerd tegen betaling en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is.

Verder kan nog worden opgemerkt dat uit de COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentfraude*" van 26 maart 2018 blijkt dat allerhande documenten uit Pakistan, wegens de hoge graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.

Verzoekers' huwelijksakte toont aan dat verzoekers gehuwd zijn en de documenten omtrent eerste verzoekers reisbureau staven louter dat verzoeker A.I. als reisagent werkte. De bankuittreksels, foto's en medische rapporten dragen evenmin bij tot verzoekers asielrelaas.

3.3.15. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

3.3.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Op basis van "*EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation*" van augustus 2017 - door de commissaris-generaal bijgevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan soms uitzonderlijk grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoeker afkomstig is, *in casu* de provincie Punjab. Voornoemde informatie in het administratief dossier geeft aan dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal *targeted killings*, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt en nam het aantal civiele slachtoffers tijdens het eerste kwartaal van 2017 opnieuw af. De stad Lahore wordt volgens de informatie nog steeds het meest getroffen door geweld, maar UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. De informatie geeft aan dat de provincie een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt aldus dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

3.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

3.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

3.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK